

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

Benjamin Dalle

tegen

Scepter

Met een mail van 15 april 2020 dient de heer Benjamin Dalle een klacht in tegen Scepter en journalist Tom Lallemand. Aanleiding is een artikel van 12 april 2020 onder de titel *CD&V neemt het op voor allochtone relschoppers: 'Voelen zich vergeten'*. Tom Lallemand, die zich laat bijstaan door de heer Jurgen Ceder, antwoordt met een mail van 26 juni, waarop Benjamin Dalle reageert met een brief van 13 juli, waarop Jurgen Ceder en Tom Lallemand opnieuw repliceren met een brief van 24 juli 2020.

Een rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft een hoorzitting gehouden op 22 oktober 2020. Benjamin Dalle woonde de hoorzitting bij. Voor Scepter waren Jurgen Ceder en Tom Lallemand aanwezig.

DE FEITEN

Het artikel gaat over een blogpost die Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, schreef op zijn persoonlijke website en Facebook. In de blog, een paasboodschap onder de titel 'Over Adil', betuigt Dalle zijn medeleven aan de familie van een jonge Brusselaar die in Anderlecht een coronacontrole ontvluchtte en de achtervolging niet overleefde, waarna er rellen ontstonden. Hij schrijft dat geweld tegen de politie niet kan, verwerpt verwensingen en veralgemeningen over de (Brusselse) jongeren op sociale media en pleit voor begrip voor de situatie van veel jongeren, onder meer degenen die opgroeien in armoede en dubbel getroffen worden door de coronamaatregelen.

De journalist van Scepter verwijst in zijn artikel naar zware rellen die voordien in Anderlecht, waarbij tientallen allochtone jongeren de confrontatie aangingen met de politie, en noemt de blog een opmerkelijke reactie daarop. Volgens het artikel krijgen de relschoppers steun uit onverwachte hoek. De journalist schrijft dat Dalle het voor hen opneemt en dat de minister vindt dat we hen moeten proberen te begrijpen in plaats van veroordelen. De journalist citeert verschillende keren uit de blog van de minister. Hij schrijft dat Dalle de veroordelende reacties op de rellen overdreven vindt, maar dat hij tegelijk ook niet té vriendelijk wil zijn voor de relschoppers.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

KLAGER zegt dat het artikel zijn boodschap foutief en tendentiekus weergeeft. Hij vroeg een rechtzetting, maar die is niet loyaal gepubliceerd.

Klager zegt dat zijn blogpost, die een paasboodschap was, verschillende aspecten bevat, waarbij hij zijdelings verwijst naar het geweld in Anderlecht en de relschoppers, en dat geweld tegen de politie uitdrukkelijk veroordeelt. Met zijn blog wil hij mensen aanzetten om op een genuanceerde manier naar de werkelijkheid te kijken en niet alle jongeren uit bepaalde

wijken over één kam te scheren. Daarbij roept hij op om oog te hebben voor de moeilijke omstandigheden waarin kwetsbare jongeren zich bevinden, omdat velen van hen dubbel getroffen worden door de coronamaatregelen. Hij steunt of verdedigt op geen enkele manier de relschoppers en vraagt op geen enkele manier begrip voor hun daden. De titel en het artikel van Sceptr komen totaal niet overeen met wat hij schrijft in zijn blog.

Sceptr verdraait essentiële informatie uit de blog en geeft de boodschap van klager volledig foutief, verdraaid en op schadelijke manier weer. De titel dat CD&V het opneemt voor allochtone relschoppers en de vermelding dat klager steun uitspreekt voor allochtone relschoppers, geven de zaken manifest foutief weer. Dat gebeurt door klager her en der letterlijk te citeren en die citaten te koppelen aan een foutieve voorstelling van zaken. Dat is een klassieke werkwijze. Maar het is onjuist dat uitspraken niet verdraaid zouden kunnen worden omdat ze letterlijk geciteerd zijn. Een letterlijk citaat kan uit de context getrokken worden, waardoor de indruk wordt gewekt dat er iets anders gezegd is dan wat effectief gezegd of bedoeld werd. De journalist verdraait essentiële informatie uit de blog door stellingen uit de context te halen en subjectief te knippen. Klager ontkent de citaten niet, maar ze koppelen aan een manifest foutieve voorstelling van zaken is niet waarheidsgetrouw.

Klager zegt dat hij in zijn blog aandacht vraagt voor de moeilijke omstandigheden waarin kwetsbare jongeren zich bevinden en aangeeft dat veralgemeningen over de (Brusselse) jongeren niet wenselijk zijn. Hij spreekt over woede en frustratie, maar dat gaat niet over relschoppers, wel over kwetsbare jongeren die getroffen worden door de coronacrisis en daar gefrustreerd en boos over zijn. Vandaar ook de verwijzing naar het jeugdwelzijnswerk.

Sceptr beweert dat klager in zijn blogpost verzachtende omstandigheden inroept voor geweld of relschoppers en verwijst daarvoor naar het moment van publicatie van de blog, daags na de rellen. Die bewering is totaal ongegrond en verzachtende omstandigheden zijn absoluut niet aan de orde. De blog is op Pasen gepubliceerd omdat het een paasboodschap was.

Sceptr zegt dat Krant van West-Vlaanderen een gelijkaardige titel gebruikte, maar dat klopt niet. Krant van West-Vlaanderen heeft het over begrip voor kwetsbare jongeren, niet voor relschoppers, zoals Sceptr. Dat is de essentie. Ook voor andere media was dat duidelijk, zoals blijkt uit hun artikels naar aanleiding van de blog. Door zijn zogenaamde verdediging van relschoppers heeft klager zeer veel negatieve en agressieve berichten en zelfs bedreigingen ontvangen.

De schending is doelbewust gebeurd, wat blijkt uit de rechtzetting door Sceptr. Die is niet loyaal. De woordvoerder van klager heeft op de dag van publicatie via mail en Twitter een rechtzetting gevraagd. Sceptr heeft pas na drie dagen gereageerd, nadat klager in het Vlaams Parlement en via een persbericht had aangekondigd dat hij een klacht had ingediend bij de Raad voor de Journalistiek. Volgens Sceptr kwam de reactie zo laat omdat het geen professionele nieuwsredactie betreft, maar dat is een drogreden, want in de bewuste periode zijn wel verschillende andere artikels gepubliceerd op de website en sociale media. In een digitale omgeving is het niet aanvaardbaar om zo lang te wachten met de publicatie van een rechtzetting. Sceptr spreekt van een redelijke termijn en verwijst naar de termijn die geldt voor het recht van antwoord, maar ook dat is impertinent. Online media vallen niet binnen het toepassingsgebied van het recht van antwoord. Bovendien kunnen het recht van antwoord en een rechtzetting niet met elkaar vergeleken worden.

Sceptr heeft volhard in de boosheid, wat blijkt uit een nieuw artikel dat werd gepubliceerd over het feit dat klager een klacht had ingediend bij de Raad. Daarin schrijft de redactie van Sceptr dat ze volgens de minister geweigerd had om een rechtzetting te plaatsen en noemt ze die beschuldiging onterecht. Sceptr laat zo uitschijnen dat klager loog toen hij zei dat er geen rechtzetting was gebeurd, terwijl het persbericht met de mededeling dat hij een rechtzetting had gevraagd maar daarop geen reactie had gekregen, volkomen juist was op het moment dat het persbericht werd verspreid. De rechtzetting is pas na dit persbericht gepubliceerd.

Ook inhoudelijk is de rechtzetting niet loyaal. Het is niet duidelijk hoeveel versies van het artikel er geweest zijn en wanneer die zijn aangepast, maar klager heeft er drie gevonden. Bij de tweede versie suggereert de titel nog steeds dat klager het opnam voor de relschoppers: *CD&V-minister Dalle over relschoppers: 'Veel jongeren voelen zich vergeten'*. De derde versie luidt: *CD&V minister Dalle na rellen in Anderlecht: 'Veel jongeren voelen zich vergeten'*. Buiten de titel is het artikel op geen enkel punt aangepast, waardoor de essentie van het probleem blijft. De aangepaste versies blijven foutief en tendentius. Bovendien zijn de posts op Facebook en Twitter helemaal niet aangepast, terwijl ze veel werden gedeeld. Sceptr verdedigt zich ook met het feit dat het de vraag tot rechtzetting van de woordvoerder van klager bij het artikel heeft gepubliceerd, maar dat is geen loyale rechtzetting.

Sceptr verwijst naar artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en zegt dat de Raad voor de Journalistiek niet kan optreden in deze zaak. Maar de waarborgen die dit artikel biedt voor een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie zijn niet van toepassing op de procedure bij de Raad, omdat het niet gaat over het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen of over het bepalen van de gegrondheid van een ingestelde strafvervolgung, waarvan sprake in artikel 6 EVRM. De Raad geeft met zijn uitspraken een oordeel over journalistieke handelwijzen, maar legt geen sancties op en kent geen schadevergoedingen toe. En Sceptr toont niet aan dat zijn subjectieve vrees voor partijdigheid objectief gerechtvaardigd is.

De onafhankelijke positie van de Raad staat buiten kijf. De procedure is redelijk, rechtvaardig en correct. Er is een gemengde financiering waarbij een deel indirect, via de VVJ, komt uit publieke middelen en een deel uit private middelen van de mediaorganisaties. Mocht men de redenering van Sceptr volgen, dan zou geen enkele procedure op een goede manier kunnen verlopen, want er is altijd een vorm van financiering. De financiering via de VVJ is stabiel. De minister doet jaarlijks een voorstel, maar het is het parlement dat de begrotingswetten goedkeurt. Dat klager in zijn klacht verwijst naar zijn hoedanigheid van minister van Media brengt de onpartijdigheid van de Raad op geen enkele wijze in het gedrang.

SCEPTR zegt dat Raad voor de Journalistiek niet kan optreden in deze zaak vanwege een schijn van partijdigheid. Wat de grond van de zaak betreft, zegt Sceptr dat klager letterlijk geciteerd is, dat zijn woorden niet verdraaid zijn en dat het tot de journalistieke vrijheid behoort om in een titel vaststellingen beknopt en in eigen woorden weer te geven.

Verwijzend naar artikel 6 EVRM, dat bepaalt dat het recht op een eerlijk proces een onpartijdige rechter impliceert, zegt Sceptr dat de Raad niet kan optreden in deze zaak en zichzelf moet wraken, omdat hij werkingsmiddelen krijgt van de Vlaamse overheid, meer bepaald de minister van Media, ook al gebeurt dit met een tussenstap via de Vlaamse Vereniging van Journalisten. Dat de werking van de Raad in grote mate afhankelijk is van middelen die jaarlijks worden toegekend door klager, schept een schijn van partijdigheid. Dat wordt nog verergerd door de manier waarop de klacht is opgesteld, waarbij klager wijst op

zijn persoonlijk belang als burger, maar ook schrijft dat hij als minister van Media bijzonder zwaar tilt aan dit soort praktijken. Zo zet hij druk op het orgaan dat hij financiert.

Scepter zegt dat het de Raad niet beschuldigt van partijdigheid en dit ook niet kan bewijzen. Misschien is de Raad niet partijdig. Daar gaat het ook niet over, wel over de schijn van partijdigheid. Dat is het juridische beginsel. Er moet een redelijke en objectieve twijfel kunnen bestaan bij een van de procespartijen. En dat is hier het geval. Normaal gezien zou een klager kunnen spreken van belangenvermenging omdat de aangeklaagde media vertegenwoordigd zijn in de Raad. Hier zegt echter de verweerder dat er een band is tussen klager en de Raad.

Het recht op een onpartijdige rechter is een algemeen rechtsbeginsel, dat van toepassing op alle vormen van geschillenbeslechting, ook die van de Raad. De Raad publiceert zijn uitspraken, die kunnen neerkomen op een morele straf, wat vergelijkbaar is met een terechtwijzing of blaam. Het uitspreken van morele straffen valt onder het tuchtrecht en het recht op een onpartijdige rechter is ook van toepassing in tuchtzaken.

Indien de Raad toch zou oordelen, moet de klacht ongegrond worden verklaard. De verslaggeving was correct. De woorden van klager zijn correct weergegeven, inclusief zijn veroordeling van het geweld en de relschoppers. De journalist poogt niet te verdonkeremanen dat klager het geweld heeft veroordeeld. Er is geen enkel woord verdraaid.

Klager neemt aanstoot aan de titel dat CD&V het opneemt voor allochtone relschoppers, maar een titel is noodzakelijk een reducerende samenvatting. De journalist heeft het recht om zijn vaststellingen op een beknopte manier en in eigen woorden te formuleren, zolang dit feitelijk correct is. De titel is geen gratuite bewering. Hij wordt onderbouwd met citaten in het artikel, al hoeft niet iedereen het met de concluderende samenvatting eens te zijn.

De woorden van klager zijn niet uit de context getrokken, want er is maar één context: de rellen en de reactie daarop van klager. De citaten zijn in die context gebruikt en het artikel bevat geen uitspraken van klager over een ander nieuwsfeit. De citaten zijn correct weergegeven en er worden klager geen woorden in de mond gelegd. Klager stoort zich aan de manier waarop de journalist ze omschrijft. Maar het is normaal dat een journalist uitspraken van iemand in zijn eigen woorden begeleidt om de lezer te laten begrijpen in welke context ze werden uitgesproken.

Klager zegt dat de citaten geen betrekking hebben op de relschoppers in Anderlecht, maar op kwetsbare jongeren die getroffen worden door de coronacrisis. Dat is niet geloofwaardig. De blog kwam één dag na de rellen en de minister vermeldt ze bij het begin en einde van zijn tekst. Overigens zou de blog, waarin klager aandacht vraagt voor de frustratie en woede van jongeren, nonsensicaal zijn als hij ging over brave jongeren die gewoon thuisbleven.

In zijn blog probeert de minister verzachtende omstandigheden aan te halen voor de rellen. Scepter schrijft niet dat hij het relschoppen steunt of de acties goedkeurt, maar wel dat hij verzachtende omstandigheden inroept voor degenen die de daden hebben gepleegd, wat blijkt uit een reeks citaten: ‘Het is duidelijk dat sommige jongeren zich niet aangesproken voelen door de maatregelen’, ‘In deze periode pleit ik voor meer respect, begrip en medeleven (...) voor de situatie van veel jongeren’, ‘Het verhaal is niet zwart-wit’, ‘Veel jongeren worden dubbel getroffen door de coronamaatregelen’, ‘Jongeren die opgroeien in armoede, (..) al te vaak ook zonder perspectief. Er heerst diepe frustratie, woede ook’, ‘Veel jongeren voelen

zich vergeten. Niet gehoord', 'Met oneerlijke kansen aan de start'. De essentie van de blog is een reeks verzachtende omstandigheden en de journalist heeft dit zo geïdentificeerd. Hij zegt niet dat de relen op zich door de minister zijn goedgepraat.

Klager is ongelukkig over de kritische conclusies die de journalist tussendoor trekt in zijn artikel. Maar het is duidelijk dat dit zijn conclusies zijn, en niet de woorden van klager. Niemand zal denken dat klager letterlijk gezegd heeft dat CD&V het opneemt voor de relschoppers. Dat staat ook nergens. Het is geen citaat, maar een samenvattende vaststelling, onderbouwd met citaten. Het is de conclusie van de journalist en dat is duidelijk voor de lezer. Dit is kritische, maar correcte journalistiek. De vraag is niet of de journalist gelijk heeft, maar of hij deze conclusie mocht trekken. De waarheid is geen geweld aangedaan. Het gaat over de manier waarop de waarheid is geïnterpreteerd door de journalist. Aan de hand van de letterlijke citaten kan de lezer overigens perfect verifiëren of die conclusie terecht was. Elkeen kan daar, afhankelijk van zijn inzichten en politieke opinie, een mening over hebben en een andere conclusie trekken. Alle feiten waren ter beschikking. Bovendien bevat het artikel ook een link naar de blog van klager, zodat de lezer ook daar kon verifiëren wat er stond.

Het artikel is niet gepubliceerd als standpunt maar is feitelijk. Maar feiten en commentaren kunnen door elkaar gemengd worden, zoals blijkt uit een eerdere beslissing van de Raad, zolang het maar duidelijk is wat de journalist zegt en wat de politicus heeft gezegd. In dit geval kan er geen misverstand of twijfel bestaan over wat de begeleidende zinnen en commentaar van de journalist zijn.

Klager probeerde in zijn blog twee moeilijk verzoenbare stellingen te combineren: een strenge veroordeling en verzachtende omstandigheden. Politici spreken nogal eens vaag en dubbelzinnig. De journalist gaat door die *flou artistique* heen en concludeert dat de minister het opneemt voor de relschoppers. De term 'opnemen voor' is daarbij terecht. Ook een advocaat die zijn cliënt verdedigt en schuldig pleit, maar tegelijk verzachtende omstandigheden inroept, neemt het op voor zijn cliënt. Klager nam het op voor de relschoppers, maar is boos omdat de journalist dat ook letterlijk schreef.

Klager moet dat kunnen verdragen. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet in het politieke debat veel meer mogelijk zijn dan op andere terreinen en is de journalistieke vrijheid aanzienlijk groter wanneer het gaat over kritiek op regerende politici. De journalistieke vrijheid gaat veel verder tegenover hen dan tegenover private burgers en zij moeten meer kunnen verdragen. Maar in plaats van een hogere graad van tolerantie tentoon te spreiden, doet klager precies het tegenovergestelde.

Het klopt dat andere media de klemtoon leggen op de veroordeling van het geweld door klager, maar het staat elk nieuwsorgaan vrij om zijn eigen keuze te maken. Scepter was van mening dat er niets uitzonderlijk of relevant is aan een minister die relschoppers veroordeelt. Een minister die onmiddellijk verzachtende omstandigheden inroept, is wel opmerkelijk.

Klager heeft via mail en Twitter een rechtzetting gevraagd, maar Twitter is niet de geijkte manier om een rechtzetting te vragen. Zodra de redactie de mail gelezen hadden, heeft ze de titel aangepast en de reactie van klager toegevoegd aan het artikel. Dat was geen schuldbekenenis, maar een teken van goede wil. De rechtzetting is binnen een aanvaardbare termijn van de twee werkdagen gepubliceerd. Het secretariaat was niet bemand op Pasen en tweede paasdag en redacteurs hebben geen toegang tot de algemene mailbox van de redactie. Een redactie moet ook de tijd hebben om zich over een antwoord te beraden. Bovendien is

twee werkdagen een redelijke termijn, rekening houdend met de termijn van drie dagen die geldt voor een recht van antwoord. De aanpassing is tijdig en loyaal gepubliceerd. En eigenlijk moest de tekst niet worden aangepast. Dat is enkel gebeurd om goede wil te tonen.

BESLISSING

Mogelijkheid om een uitspraak te doen

Er zijn geen redenen waarom de Raad voor de Journalistiek geen uitspraak zou kunnen doen in deze zaak. De overheid en de minister van Media komen op geen enkele manier tussenbeide in de werking van de Raad voor de Journalistiek, noch in die van de overkoepelende vzw die instaat voor de organisatie en financiering. De financiering is gemengd en indirect. Ze bestaat voor iets meer dan de helft uit bijdragen van mediaorganisaties, waaronder ook Scepter, en voor het overige uit indirecte subsidiëring, die verloopt via de Vlaamse Vereniging van Journalisten. De overheid duidt geen vertegenwoordigers aan in de raad van bestuur van de vzw, noch in de Raad voor de Journalistiek en er is ook geen overheidstoezicht of overheidsevaluatie. Als overheidsfinanciering zou leiden tot een schijn van partijdigheid, zou dat ook gelden voor financiering door mediaorganisaties.

Uitspraken over klachten gebeuren door de plenaire vergadering van de Raad voor de Journalistiek die 36 leden telt, met een gelijke vertegenwoordiging van journalisten, mediaorganisaties en toegevoegde leden die niet tot de mediawereld behoren, wat de nodige evenwichten garandeert om onafhankelijk en onpartijdig te beslissen. Overeenkomstig de statuten en het werkingsreglement (artikel 24 en 5) vervullen de leden hun mandaat in alle onafhankelijkheid, zonder vooroordeel en met inachtneming van onpartijdigheid.

Ten slotte kan de Raad niet weigeren om een uitspraak te doen over een klacht die voldoet aan de voorwaarden voor ontvankelijkheid.

Wat de toepassing van artikel 6 EVRM betreft, bepaalt het hof van beroep te Brussel in zijn arrest van 28 oktober 2014 in de zaak Eric Verbeeck tegen de vzw Vereniging van de Raad voor de Journalistiek (Repertoriumnummer 2014/8853) dat de Raad voor de Journalistiek met uitspraken over klachten op een gemotiveerde wijze zijn mening of opinie geeft over de handelwijze van de journalist, maar daarbij geen sancties (zoals een boete of schadevergoeding) oplegt of maatregelen treft die betrekking hebben op burgerlijke rechten (zoals het opleggen van een beroepsverbod of het uitspreken van een schorsing). Het gaat dus niet om een procedure tot vaststelling van burgerlijke rechten en verplichtingen zoals voorzien in artikel 6 EVRM.

De opinie van de Raad voor de Journalistiek houdt geen erkenning in van de juridische (straf- of burgerrechtelijke) aansprakelijkheid van de betrokken journalist.

De Raad voor de Journalistiek is ook geen tuchtcollege. De Raad voor de Journalistiek kadert in een autonome uitbouw van de zelfregulering, zonder wettelijk kader.

Het feit dat de uitspraken van de Raad voor de Journalistiek gepubliceerd worden betreft geenszins een (morele) straf, zoals Scepter beweert. De Raad voor de Journalistiek heeft een fundamenteel recht om vrij haar mening te uiten over de journalistieke kwaliteit van een artikel na het getoetst te hebben aan de bepalingen van de Code van de Raad voor de Journalistiek.

Grond van de zaak

Het artikel is niet gepubliceerd als een standpunt of opiniestuk, maar als feitelijke berichtgeving, wat Sceptr tijdens de hoorzitting heeft bevestigd. Een vergelijking tussen de blogpost van klager en het artikel van Sceptr maakt duidelijk dat de journalist in zijn artikel een vertekend beeld geeft en niet waarheidsgetrouw bericht. Door citaten uit verschillende paragrafen van de blog op een bepaalde manier in te leiden en met elkaar te verbinden, doet hij uitschijnen dat passages die in realiteit over jongeren in het algemeen of jongeren in armoede gaan, betrekking zouden hebben op de relschoppers in Anderlecht.

Zo schrijft hij dat de relschoppers “steun krijgen uit onverwachte hoek” en dat klager vindt dat we hen moeten proberen te begrijpen in plaats van te veroordelen, en laat dit volgen door een citaat uit de blog van klager dat handelt over de situatie van jongeren die opgroeien in armoede en dubbel getroffen worden door de coronamaatregelen. Over relschoppers schrijft klager in zijn blog dat geweld tegen de politie nooit kan, dat de politie kordaat moet optreden en dat de daders vervolgd moeten worden.

Sceptr citeert weliswaar ook de veroordeling van de rellen door klager, maar leidt dat in met het zinnetje "Toch wil de minister niet té vriendelijk zijn tegenover de relschoppers", wat de indruk versterkt dat de andere passages ook specifiek over de relschoppers gaan.

De journalist schrijft ook dat klager de veroordelende reacties op de rellen overdreven vindt, terwijl klager het in de passage die de journalist hiervoor citeert, heeft over veralgemeningen en verwensingen ten aanzien van de (Brusselse) jongeren in brede zin, wat ook blijkt uit de voorgaande en volgende paragrafen over jongeren in het algemeen en jongeren in armoede.

Het is niet omdat klager in sommige passages verwijst naar de rellen en de relschoppers, dat de hele tekst daarover gaat. Het artikel houdt onvoldoende rekening met dat onderscheid en de nuances in de blog. Een journalist heeft het recht om conclusies te trekken uit feiten en gegevens, maar dat betekent niet dat hij citaten zodanig kan samenbrengen dat ze een wezenlijk andere betekenis krijgen dan in de oorspronkelijke tekst.

De wijze waarop de journalist in zijn artikel over de blog bericht, is dan ook niet waarheidsgetrouw, wat ook geldt voor de titel (*CD&V neemt het op voor allochtone relschoppers: 'Voelen zich vergeten'*) die de inhoud van het artikel samenvat. In het artikel staat een link naar de blog van klager, maar een link naar het document waarover het artikel bericht, ontslaat de journalist niet van zijn plicht om waarheidsgetrouw te berichten.

Sceptr heeft de titel op de website twee keer aangepast, maar de inhoud van het artikel ongewijzigd gelaten, waardoor er geen sprake is van een loyale rechtzetting. Verder is de publicatie van een mail waarin een rechtzetting wordt gevraagd geen rechtzetting.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is gegrond.

Brussel, 12 november 2020